

“A l'Iraq s'ha comès un genocidi decidit per l'ONU”

L'irlandès

Denis Halliday coneix com pocs el diabòlic mecanisme de sancions de l'ONU contra l'Iraq que des de fa deu anys provoca el que ell qualifica de “genocidi”. Halliday, que era secretari general adjunt d'aquesta organització, va ser coordinador general d'ajuda a l'Iraq del 1997 al 1998, any en què va deixar les Nacions Unides per denunciar lliurement les conseqüències del bloqueig econòmic.

Com a coordinador general d'ajuda a l'Iraq de l'ONU, organització en la qual treballava des de feia 34 anys, Halliday va ser l'encarregat d'una de les potes de l'estricta bloqueig econòmic al qual està sotmès aquest país des del final de la guerra del Golf, el programa Petrolí per Aliments, que permet que l'Iraq vengui el seu petroli, i que amb una part dels ingressos obtinguts, que controlen les Nacions Unides, compri material humanitari. Halliday denuncia que el bloqueig exercit pels Estats Units i pel Regne Unit des del consell de seguretat sobre aquest programa ha provocat una veritable sagnia humana i ha impedit que l'Iraq comence a reconstruir-se.

—Vostè va ser responsable del programa de l'ONU Petrolí per Aliments, entre el 1997 i el 1998. Per què va dimitir?

—Vaig arribar a l'Iraq l'agost del 1997, i vaig deixar el càrrec l'octubre del 1998. Jo treballava per als governs del consell de seguretat de l'ONU i per al seu secretari general, Kofi Annan, i tenia una estructura d'un miler de persones al meu càrrec a l'Iraq. En dos o tres mesos, vaig començar a comprendre que aquest programa no era bo. No feia prou per a la gent de l'Iraq. Les Nacions Unides estaven mantenint la pobresa, la malnutrició i l'anèmia a l'Iraq. Per a mi, aquesta situació era inacceptable. Les Nacions Unides, responsables del benestar i dels Drets Humans, a l'Iraq estaven negant a la gent drets humans fonamentals. Vaig pensar que alguna cosa havia de canviar, i vaig intentar

convèncer el secretari general d'incrementar la quantitat de diners destinats a comprar aliments. Ell no em va donar suport. Després, vaig parlar amb els ambaixadors xinesos, russos i francesos a Bagdad, els vaig donar la informació d'Unicef sobre la situació en aquest país, i els vaig convèncer que havien de fer alguna cosa. Vaig aconseguir que al començament del 1998 el programa passara de quatre mil milions de dòlars a uns deu mil. Vaig fer alguns canvis, però, tot i així, vaig comprendre que aquest programa no funcionaria mai. Per tant, vaig dimitir per quedar lliure i contar tot el que passava, el que jo qualifiqués com a genocidi. Fins al 1996, havien mort mig milió de xiquets. Probablement, més d'un milió de persones han mort fins ara per malalties relacionades amb el bloqueig.

—Vostè parla de genocidi. El plantejament del programa Petrolí per Aliments ha contribuït a agreujar tota aquesta situació?

—El genocidi és causat per decisió del consell de seguretat de l'ONU. Ells saben que moren xiquets, que el sistema sanitari està col·lapsat, que hi ha malnutrició, i continuen amb les sancions. Perquè hi haja genocidi, ha de ser intencionat. Per aquesta raó, es pot parlar de genocidi. Ells saben què està passant, i no fan res per solucionar-ho.

—Vostè ha denunciat que els EUA i el Regne Unit impediessin que explicara la situació de l'Iraq al consell de seguretat quan era responsable del programa Petrolí per Aliments. Són aquests dos paï-

"Els Estats Units i el Regne Unit juguen partides polítiques amb la vida dels xiquets. Hi ha una política deliberada de mantenir l'Iraq sota mínims."

sos els principals responsables del que vostè denomina genocidi?

—Washington i Londres van introduir criteris polítics en el programa humanitari de manera deliberada. Interferien en els contractes que signava el Govern iraquí, i els bloquejaven. Crec que avui uns quatre o cinc mil milions de dòlars d'aquest programa estan bloquejats perquè els governs

dels Estats Units i del Regne Unit juguen partides polítiques amb aquests contractes. Crea molts disgustos comprovar com els governs juguen a política amb la vida dels xiquets.

—El programa Petrol per Aliments enumera una sèrie de productes prohibits perquè tenen doble ús, civil i militar.

—Amb aquesta excusa, els americans han bloquejat l'arribada de pro-

ductes com els camions, o fins i tot les bicicletes, perquè podien tenir un ús militar. Han bloquejat també l'arribada de productes per als hospitals i ordinadors per a les universitats. Hi ha exemples tan bojos com la prohibició de llençols per als hospitals o llapis per als col·legis perquè la mina podria ser utilitzada per a alguna classe d'armes químiques.

—D'aquesta manera, és complicat de reconstruir el país...

—Amb aquest programa, a l'Iraq no li és permès de reconstruir el país. No tenen permís per utilitzar els propis diners per reconstruir companyies, refer el sistema de producció de petroli o obrir nous pous. Tampoc no poden reconstruir el sistema elèctric o el de depuració d'aigües. Hi ha una política deliberada de mantenir l'Iraq sota mínims. El programa Petrol per Aliments no va ser dissenyat per tenir èxit. El país s'ha de reconstruir, la gent ha de treballar. El 70% dels iraquians estan desocupats. Necessiten noves cases, noves escoles i hospitals, i no poden invertir diners per construir aquestes infraestructures.

—El passat mes de maig, hi havia un canvi a aquest programa. Ha millorat, gràcies a aquestes modificacions?

—La resolució és molt ambigua. Els americans veuen el que volen. Els francesos veuen una cosa diferent. Els americans deixen que hi vagen els inspectors, encara que diuen que no creuen en els inspectors. Els americans deixen que passen uns mesos per preparar la maquinària de guerra. Els avions i els vaixells ja estan anant cap al Pròxim Orient. Ara, ja hi ha uns cinquanta mil o seixanta mil soldats americans al voltant de l'Iraq. L'armada està en marxa cap al Golf, la força aèria ja està desplaçant-se cap a Qatar o cap a Turquia preparant-se per atacar l'Iraq. A més, la guerra ja ha començat. Les sancions són una guerra, els bombardejos són una guerra. Bush ha dit que si Blix, cap dels inspectors de l'ONU, troba armes, pot fer la guerra, i si no troba armes, Rumsfeld ja ha dit que serà perquè és un incompetent i poden fer la guerra de la mateixa manera. Ells saben que

Saddam no és un perill. És propaganda, és una ficció. La resolució 1449 és teatre. Els Estats Units no tenen cap intenció d'acabar amb les sancions fins que l'Iraq no canvie de règim polític. És un dispositiu que permet Bush d'anar a la guerra. Si les Nacions Unides donen permís als Estats Units per fer la guerra, la faran, i si no, també. És un joc sinistre de manipulació del consell de seguretat. L'ambició dels Estats Units és controlar el petroli iraquiana.

— El petroli ho explica tot?

— Evidentment. El petroli és fonamental per al benestar dels EUA.

— Europa pagarà també la factura d'aquesta guerra?

— Si les Nacions Unides van a la guerra, tots haurem de pagar. Si el consell de seguretat de les Nacions Unides pren la decisió de començar un atac que matarà milers de persones per aconseguir el petroli, que soscarà els Drets Humans i que violarà el dret internacional, estarà dinamitant els fonaments de les Nacions Unides.

— És inevitable la guerra contra l'Iraq?

— És molt difícil imaginar com es pot aturar. Una possibilitat seria que els europeus tingueren la sang freda per fer front als designis dels Estats Units, i digueren al senyor Bush que si com el seu pare ell fa la guerra i comet crims de guerra, el durien al Tribunal Penal Internacional, però no crec que això succeeasca.

— Els alemanys sí que han dit que no intervindran a la guerra.

— Hem d'anar a dir al senyor Bush que no faci la guerra perquè és il·legal i perquè no és de l'interès dels àrabs, dels iraquians, dels europeus i fins i tot no és de l'interès dels Estats Units. S'ha d'aturar aquesta guerra perquè no se sap què pot passar. Si Bush ataca l'Iraq, tot el món àrab pot explotar.

— Pot estendre's el conflicte?

— Si Amèrica ataca l'Iraq, els àrabs poden pensar que és un nou atac dels Estats Units contra tots ells. Pot haver-hi un caos al Pròxim Orient. I açò no és bo per a ningú. Fins i tot des del nostre pur egoisme, hi pot haver una nova crisi del petroli pel col·lapse de l'Iraq i de l'Aràbia Saudita. Els ame-

“Els EUA han prohibit que arriben a l'Iraq bicicletes, llençols d'hospital o llapis pel seu possible ús militar”

ricans no tenen ni idea del que pot succeir.

— Vostè posa l'èmfasi en la necessitat de conscienciar l'opinió pública de la necessitat d'aturar la guerra. Els habitants dels Estats Units, país on vostè resideix, saben què està passant?

— Molts americans no estan informats. No saben què està passant. Jo visc a Nova York i he fet gires per molts estats per explicar la situació. He estat a Washington, a Seattle, a Texas, a Boston o a San Diego. He vist els Estats Units, que abans no els coneixia. Vaig fer una conferència a la universitat per a estudiants del primer curs de ciències polítiques. Vaig preguntar als alumnes si es creien el con-

cepte de l'eix del mal de Bush, que abraça l'Iraq, l'Iran i Corea del Nord, i la majoria d'ells no l'havien sentit mai, aquest concepte, i això que el seu mateix president en parla habitualment. Ells no veuen altra cosa que els propis mitjans de comunicació. Quan les bombes americanes assassinen xiquets i dones a l'Afganistan, els mitjans dels EUA no en van informar. Aquesta és una situació molt tràgica perquè els americans són gent generosa, però no saben res de res. Hi ha un procés constant per crear temor i augmentar així el pressupost del Pentàgon. És una dinàmica molt perillosa.

Miquel Calvet

MOSTRA
INTERNACIONAL DE
TITELLES
A LA VALL D'ALBAIDA

18

del 15 de desembre de 2002

COMPANIES:
RAYUELA
PERIFERIA TEATRO
ESFERA TEATRO
LIBÉLULA TEATRO
POURQUOI POURQUOI-EVAGLO
DITOUT
THO TEATRE DE TITELLES
FANTASIA EN NEGRO
LIBERTABLAS
EDU BORJA
CIA POSTFESTUM

Municipi:
Agudent
Aire de Malferrit
Albaida
Berganin
Castelló de Rugat
Fontanars dels Alfrons
L'Alfara
Moltaventós
Ontinyent

ORGANITZA: BAMBALINA TITELLES / MANCOMUNITAT DE
MUNICIPI | <http://vilaweb.com/ontinyent/mostra>